

**בְּנֵי־מַאִיר (מִימִין)
מַצְבִּיעַ נֶגֶד
הַמֶּר בַּעַד
פִּילּוֹג - אַחֲרֵי
שׁוֹרְמוֹס (מִשְׁמָאל)
עֲשֵׂה אֵת
הַמְּלָאכָה שֶׁלּוֹ**

הַצְעִירִים יוֹרְדִים מֵהַעֲצִים

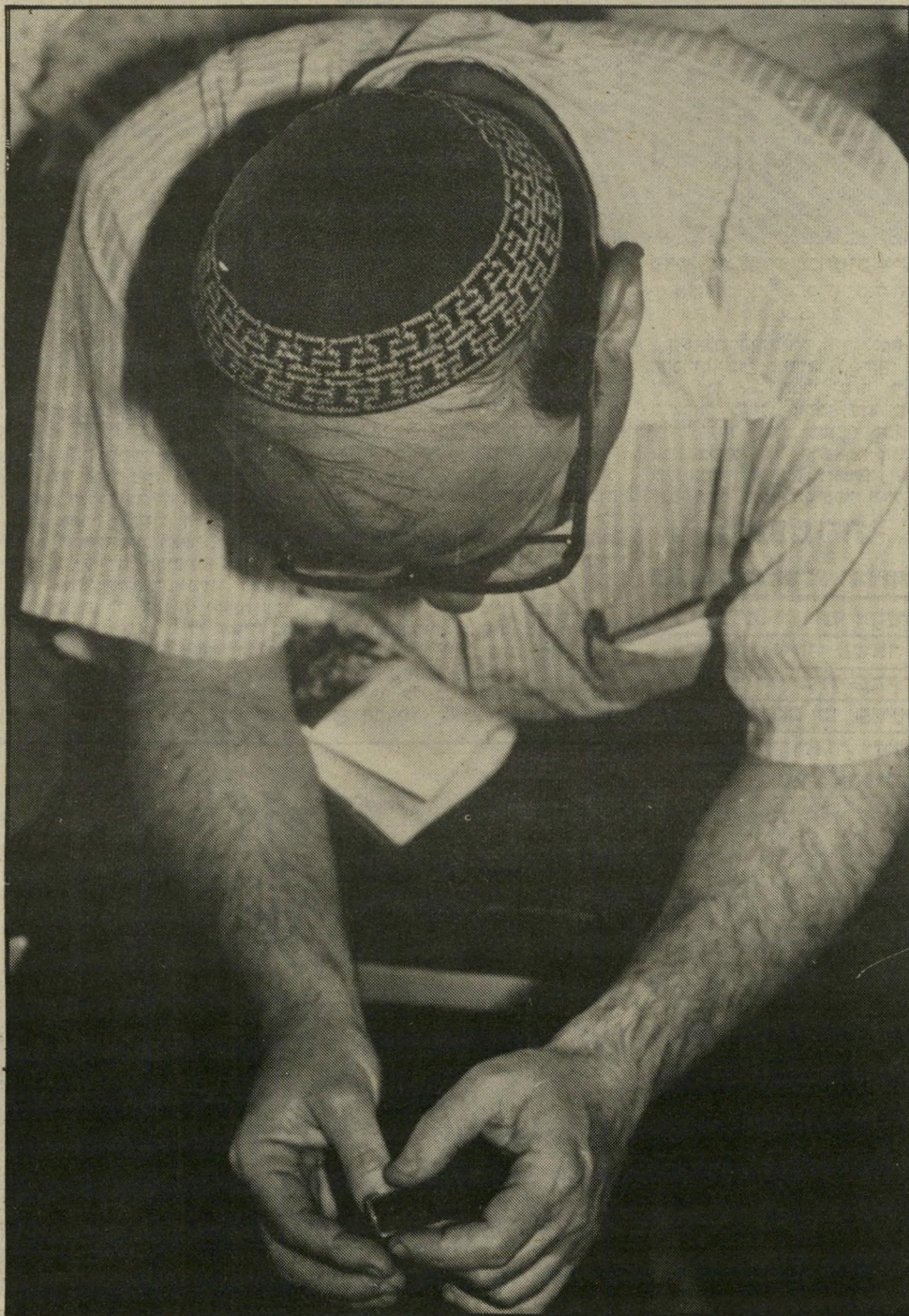
הצעירים אל מחוץ למפר"ל. בן־מאיר הגיע למסקנה כי הוא לא יוכל להתמודד נגד בן־נתן, ומכיוון שלא יצליח להיות מס' 1 בין הצעירים, הוא לא יהיה שר, והוא גם עלול להידחק למקום בלתי־ריאלי כרשימת המפר"ל בבחירות לכנסת ה־11.

המר השתמש באיומים הרמים לפילוג לצורך תרגיל הסחיטה הגדול

בהשראתו של בן־מאיר ערכו הצעירים כנס מצומצם, שבו נשמעו קולות רמים וברורים שקראו לפילוג המפר"ל. הסיסמה היתה להקים "מפר"ל טובה", על מישקל הסיסמה "מפר"ל יפה", שהולידה את המיפלגה הדתית־לאומית לנצחונה הגדול בבחירות שנערכו בשנת 1977. על פני השטח, נראה היה כאילו הכל מוכן לפילוג הדרמאטי. בן־מאיר היה בעד פילוג. דני ורמוס, מוכ"ל המפר"ל, היה בעד פילוג. רבים מן העסקנים, ובמיוחד הצעירים שבהם, היו בעד פילוג. הם רצו להצטרף למהלך של הרב חיים דרוקמן, שפרש השבוע מהמפר"ל והקים מיפלגה חדשה שתתחרה בה. אך החשבון נעשה בלי בעלי־הבית. ובולון המר החליט לנצל את המהלך של בן־מאיר ותומכיו לצרכיו שלו. הוא השתמש באיומים הרמים של הפילוג לצורך תרגיל הסחיטה הגדול.

שלא כמו בן־מאיר, המר אינו מעוניין כלל בפילוג. הוא יודע, כמעט בוודאות, שאחרי פרישתו של הר"ר יוסף בורג, יהיה הוא עצמו מנהיג המפר"ל. ברור לו כי הפילוג לא יגדיל את המיפלגה שהוא יעמוד בראשה, אלא יקטין אותה. המפר"ל, עם כל חולשותיה, תהיה תמיד חוקה יותר מפלג אחר שלה, המייצג רק את הימין הקיצוני שבקרב המחנה הדתי. המר מחכה כבר שנים רבות לכתר המנהיגות, והוא מוכן לחכות עוד זמן מה.

אך לפגישה עם בורג ועם בן־נתן בא המר כאילו הוא מוכן לפילוג, אם לא יתקבלו תנאיו. בורג ובן־נתן היו מוכנים ללכת לקראתו של המר, אך לא ירד אורכב מדי. הם היו מוכנים לתת לו בדיוק מה שהוא היה צריך כדי

בְּנֵי־מַאִיר
למקום בלתי־ריאלי

כאשר סיים יהודה בן־מאיר את נאומו, השתררה דומיה מוחלטת באולם הקטן והצפוף בבית ציוני אמריקה. איש מ־200 העסקנים של צעירי המפר"ל, שהצטופפו באולם, לא האמין שבכך תם נאומו של סגן־שר־החוז.

ההפתעה היתה מוחלטת, והדומיה נשברה לבסוף כשמתנגדיו של בן־מאיר פרצו בצחוק רם, ואילו תומכיו השמיעו נגדו קולות־מחאה. אחר מהם עלה על הבימה הקטנה, ופנה אל בן־מאיר במילים חריפות: "ראיתי כך מנהיג. רציתי לשמוע מה אתה אומר, מה אתה מציע. לא הצעת כלום. איכזב אתנו!"

בן־מאיר ניסה לטעון כי הוא לא הובן כהלכה, וכי מי שהקשיב היטב, יכול היה להבין את הצעתו. אך הוא לא היטעה איש. מ־2 של צעירי המפר"ל לא העז להתייצב לעימות גלוי ופתוח נגד מס' 1, שר־החינוך ובולון המר. יהודה בן־מאיר התקפל ברגע האחרון. הרקע לדראמה הפוליטית שהתרחשה בתחילת השבוע נתל־אביב, היה המאבק הנמשך על השליטה במפר"ל. בין סיעת הצעירים של המר ובן־מאיר, ובין סיעת למיפנה של השר יוסף בורג והאיש החזק של המפר"ל, מזכיר הפועל המיזרחי רפאל בן־נתן.

בן־נתן תימרן את הצעירים — שמנהיגיהם מתקרבים כבר לשנתם ה־50 — לפינה בלתי־נוחה. הוא הבטיח לאחת הסיעות הקטנות במפר"ל — סיעתו של אליעזר גואלמן — כי תקבל 9% מן הייצוג בוועידת המיפלגה. הוא עודד כמעט כגלוי את יצירתה מחדש של סיעת ליכוד ותמורה, בראשותם של יצחק רפאל ושל דויד גלאס, וחמור מכל, מבחינתם של הצעירים: בן־נתן התעקש על קיום הבחירות לוועידת המיפלגה במועד שנקבע להן — תחילת חודש יוני השנה — ולא נכהל מן האיום של סיעת הקיבוץ הדתי ושל סיעת האשה הדתית שלא להשתתף בבחירות.

בן־נתן רצה להוכיח מיהו בעלי־הבית האמיתי במפר"ל, אחרי עשר שנים שבהן לא התקיימו בחירות במיפלגה, ויחסי־הכוחות כמוסדותיה נקבעו על־פי הסכמים בינסיעתיים ובישולים של עסקנים. לדעתו, תהיה סיעת למיפנה הווכה העיקרית בבחירות. מה בדיוק חששו הצעירים של המר ובן־מאיר. סגן־שר־החוז, הנחשב פרי ליטיקאי ערמומי ומתכנן מעולה של מהלכים פוליטיים, החליט לנצל את החשש הזה לצרכיו, ולנתב את